

Scénář k rozhlasové reportáži – Otta Bednářová

- Judita:** **Otta Bednářová se narodila v roce 1927. Od mládí ji všichni říkají Otko. Vyrůstala v křesťanské rodině ve Všenorech. Do života jí zasáhla druhá světová válka se všemi hrůzami. Tehdy už žila v Praze.**
- Otta Bednářová: Tam v Kobylisích, kde jsme bydleli, tak tam nedaleko zastřelili Němci, němečtí vojáci prostě celou rodinu, 12 lidí v jednom domě – a my jsme ten dům pomáhali hasit, protože oni ho ještě k tomu zapálili.
- Lucie:** **Po válce Otko vstoupila do komunistické strany, uvěřila komunistickým myšlenkám. Považuje to za omyl, o kterém se ale nestydí mluvit.**
- Otta Bednářová: Připadalo mi, že moje rodina jsou bohatý a že ty lidi jsou chudý – a tak jsem začala prostě inklinovat k tomu dělnictvu a bylo mi to trapný, že mám školu a přihlásila jsem se do ČKD a chtěla jsem pracovat tak, abych měla přístup k dělnický třídě.
- Judita:** **Na začátku 50. let se díky náboru dostala do Československého rozhlasu. V reportážích upozorňovala na problémy obyčejných lidí a společností, ale to se nelíbilo jejím nadřízeným.**
- Otta Bednářová: Všechno, co jsem viděla, jsem se snažila právě tou žurnalistickou prací řešit... Prostě jsem dělala investigativní pořady a ty jsem zdokonalovala víc a víc. A patřila mezi špičku rozhlasový žurnalistiky.

Lucie: V rozhlase měla problémy se schvalováním a odvysíláním kritických reportáží. Po vyhazovu přešla do Televize, do pořadu Zvědavá kamera. I z ní - a z KSČ - ji vyloučili po roce 1968. Podepsala Dva tisíce slov a Chartu77. Pomáhala taky ve Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Po procesu s Václavem Havlem odsoudili Otku Bednářovou na 3 roky do vězení.

Otta Bednářová: Já jsem podpisem Charty řekla, na čí straně jsem a tak jsem byla spokojená a šťastná.

Judita: Policie ji sledovala, jednou ji chtěli hodit do Vltavy. Paní Bednářová byla v invalidním důchodu a tak v konspiračním bytě opisovala samizdatové texty. Aby sousedé neslyšeli psací stroj, vymyslel jí syn zvukotěsné pracoviště.

Otta Bednářová: Mně tam navěsil deky, sehnal krabici velikánskou od pračky, tu tam takhle položil na stůl, do té krabice nacpal peřinu, polštář, na to dal jeden psací stroj, druhý byl na zemi a ten byl zase na jiný věci.

Lucie: Ottu Bednářovou po celý život inspirují slova polského básníka Bruna Jaseňského.¹

Otta Bednářová: Neboj se přítele, přítel tě může jenom zradit, neboj se nepřítel, nepřítel tě může jenom zabít. Boj se lhotejných, s jejich mlčenlivým souhlasem dochází k vraždě i zradě.

---

¹ Bruno Jasiński, vlastním jménem Wiktor Bruno Zysman, žil v letech 1901-1938, byl komunistou, bydlel v Sovětském svazu, při Stalinových čistkách byl zatčen a zastřelen.